

Припомнѹване.

нѣгтъ, отъ вчера, не прѣставаше да вали. Той засипваше къщи, дървета, ниви, поляни. . . . . Всичко се покри съ дебела бѣла покривка. Хората изглеждаха недоволни отъ падналия снѣгъ. . . . . Недоволни бѣха и птицитѣ. Тѣ скачаха отъ мѣсто на мѣсто да намѣрятъ храница, но на пусто! Покривката бѣ дебела и тѣ не можаха да видятъ земята. . . . .

Стушени така двѣ врабчета, бѣха унесени въ своето минало. . . . . На тѣхъ имъ се изпрѣчваха разни картини отъ прѣживѣното врѣме. Тѣ сега, като че виждаха лѣтната прѣмена на земята. . . . . Виждаха хубавитѣ цвѣтя въ градинитѣ, а на тѣхъ накацали разни мушички и тѣ лакомо се спущатъ да ги ловятъ. . . . . Виждаха златнитѣ класове на сѣидбитѣ, какъ отъ високо се спущатъ, като стрѣла, върху тѣхъ; клѣвнатъ си по едно зрънце и пакъ високо се издигатъ, за да се спустнатъ отново . . . . .

Ето ручайчето заградено съ навистнали зелени дървета и кацнали на нѣкое клонче, радваха се на шумливата му пѣсенъ. . . . . А сутринъ, въ зори, съ хоръ посрѣщаха изгрѣването на слънцето. . . . .